

experts are essentially correlated to a particular, but indeed very creative manner of a conceptualizing reality. The new conceptions of education, knowledge and learning can be thus explained only if treated in parallel with the fanciful logic of their discursive production. Namely, one of the main characteristics of concepts such as 'life-long learning', 'competences' and 'self-regulated learning' is that they have absolutely no limit within themselves, nor an end or a conclusion. Such concepts therefore lack any specific content and this should be taken as a sufficiently indicative sign that there is nothing real at stake, but a continuous attempt to reach the Absolute. The thesis developed by the author shows that current pedagogical phantasm gives rise to a conceptual universe of contemporary pedagogy, where unmediated achievement of knowledge progresses through learner's continuously creative, spontaneous and unconstrained action, intended to be learning that is no more encumbered with reproduction or transmission of useless or abstract knowledge.

Key words: pedagogic discourse, life-long learning, competence, creativity, thinking, ability, self, self-realisation

Začnemo karseda šolsko, po zgledu srednjeveških sholastikov. Pričujoča razprava bo skušala predstaviti in problematizirati, v čem sestaja protislovni značaj sodobnega pedagoškega diskurza in ob tem izpeljati nekaj nenadejanih konsekvenc, ki jih implicira njegova implementacija v pedagoško prakso.

Začetek

Pišoči se dobro zavedamo, kako dolgočasna se zdi – in, resnici na ljubo, tudi *je* – pravkaršnja inavguracija besedila v očeh sodobnega bralstva, bralstva, ki vsaj na začetku, če že ne vseskozi, hoče in od pisca zahteva *več*, nekaj *novega*, bodisi bralcu uporabnega bodisi njemu, in to *prav njemu konkretno*, zanimivega. Današnji bralec je kot otrok, vedno znova si obeta kaj novega: nekaj drugačnega, lepšega, boljšega. In kaj dobi? Kaj se daje današnjemu bralcu? Ali se mu sploh *da še kaj* (pro)dati? – Očitno *da, trikrat da*: v pritrdilnem, dajalnem in pripovednem pomenu besede *da*. Očitno je, da se današnjemu bralcu, otroku, še vedno hoče potrjevati, celo čedalje bolj (potrjevati): da *se mu hoče dobro*, dobro potrjevati, pripovedovati še bolje, (pro)dajati najbolje, še kaj bolj novega. Ali se potem takem sodobno pisanje, produkcija novih in novih odgovorov, pravzaprav ne udinja okusu beročih? Ali ne skuša biti bralcu prijazno? – Analogija med otrokom in bralcem ima, kot kaže, precej širši domet: tako kot otrok tudi bralec dandanes vselej *dobi tisto, kar hoče*: znova in znova kaj novega. Hočemo reči, vse, razen tistega, česar noče: suhoparne in ab-